

Yarımqıq ömür olmur, yarımqıq işlər qalır, Məmməd Nazimoğlu...

Həmişə sıramızda olduğunu sandığıma görə bu sətirləri məhz sənə xitabən qələmə alıram. Sən xalis orijinallıq nümunəsi idin, Məmməd. Özün də, həyatın da, yazılarının da, qoyub getdiyin məktəbin də, atmaca və ironiyaların da orijinal idi. Bir dəfə İlham Abbasova demişdim ki, Məmmədin kostyumu da, xarakteri də, yaradıcılığı da həmişə əyninə biçilmiş kimi görünür. Qəribədir, sən jurnalistikada heç kəsə bənzəmək istəmədiyini kimi, heç kəs də sənə oxşamaq istəmədi.

Kiminsə tərcümeyi-halını oxuyarkən yadda saxlayın, həqiqət heç zaman dərc edilmək üçün yaramır.

Bernard ŞOU

larına, "bəxtin bəxş etdiyi" məhrumiyyətlərə beş il, on il də tab gətirə bilsəydin, səni bilmirəm, mətbuatımız daha çox qazana bilərdi.

Sən onsuz da az iş görməmişdin. Ağdaşdan – qobu üstündən düşüb gələrək, (doğulduğun kəndin adı Qobuüstü olduğunu nəzərdə tuturam) paytaxtda, ölkə mətbuatının ən ünlü simaları sırasında dayanmaq o qədər də asan məsələ deyildi. Həm də sən kimi abırılı, ləyaqətli, şəxsiyyətli, hər cür mənfiliklərdən uzaq olan bir gənc üçün. Sənin uğura gedən bütün yollarını tale açmışdı. Elə tale də bağladı.

Yeri gəlmişkən, sən Azərbaycanın ilk müstəqil nəşrlərindən olan "Aydınlıq" qəzetinin yaradıcılarından biri olmuşdun. "Xalq qəzeti"nin baş redaktor müavini, "Ulus" qəzetinin baş redaktoru, "Avropa", "Yeni Müsavat", "525-ci qəzet", "Azadlıq", "Şans" qəzetlərinin yazarı, ANS telekanalında efirə gedən "Qulp" verilişinin müəlliflərindən biri, Söz Azadlığını Müdafiə Fondunun icraçı direktoru olmuşdun.

Bunların hamısından əvvəl isə, sən bütün azərbaycanlıların "Çayçı Məmmədi" idin. Təvazökarlıqdan uzaq olsa da, deməliyəm ki, sənin vəfatının ilk ildönümü günü keçirilən tədbirdə mənim bir reklamın adına işarə edərək dediyim "Məmməd bizi birləşdirən dəyər idi" cümləmi ölkədəki qəzetlərin bəlkə də yarısı təkrarlamışdı. Mən mat qalırdım, həsəd aparırdım ki, iqtidarlı, müxalifətli bütün jurnalistlər, oxucuların hamısı, siyasətçilərin əksəriyyəti səni öz əzizi kimi qarşılayır, arayıb, axtarırdı. Bunu necə bacarmışdın, ey Nazimoğlu?

... İş otağımın pəncərəsi "Nizami" kinoteatrı tərəfə baxır. Sən də xeyli müddət bu binanın məhz bu mərtəbəsini şəərəfləndirmişdin. Hərdən, xüsusilə, yağışlı havalarda pəncərədən baxanda elə güman edirəm ki, indicə kinoteatr tərəfdən qalın gödəkçəsinin yaxasını sıx-sıx düymələmiş Mehdi Mükərrəmoğlu və nazik plaşını çıxarıb qolunun üstündə tutmuş Məmməd Nazimoğlu gələcək. Bu, xoşbəxtlikdir ki, nəinki əzizlərin, qohumların, dostların, həmkarların, hətta qəzetlərdən imzanı tanıyanlar da səni unuda bilmirlər. Sən o qədər istedadlısan ki, bizdən ayrılmağından 14 ildən çox keçməsinə baxmayaraq, hələ də mənim yaşda, gəlməyəcəyini dəqiq bilən ahıl jurnalisti də "aldatmağı" bacarırsan. Allah sənə rəhmət eləsin!

...Ayın əvvəlində "Facebook"da sənin haqqında paylaşıdığım yazıya belə sərlovhə vermişdim: "Sentyabr Məmməd Nazimoğlu ayıdır". Mərhum dostun Fəxrəddin Cumayevin sözü idi. Ona görə də indi heç nə yazmaq fikrində deyildim. Bu sətirlərin qələmə alınması isə başqa bir dostunun – vaxtilə çalışdığın "Xalq qəzeti"nin indiki baş redaktorunun təşəbbüsü oldu. Rahat yat ki, unudulmursan.

İttifaq MİRZƏBƏYLİ,
"Xalq qəzeti"

Sənin jurnalistikadan və ayrı-ayrı həmkarlarından heç bir tələbin, istəyin, tövsiyəni yox idi. Halbuki, tələb etməyə haqqı olanların önündə idin. Ancaq həmkarların haqqında danışanda sezirdim ki, cəmi iki arzunu var: Jurnalist sadə olsun, yazılar səmimi. Bir də plagiatçılıqdan çox qorxurdun. Allah sənə rəhmət eləsin, bu gün planetimizin qələm, yazı-pozu mövcud olan bütün guşələrində plagiatçılıq at oynadır.

Plagiatçılıqdan söz düşmüşkən, xatırladım ki, mən də indi həmin yolu tutaraq, sənin haqqında nə vaxtsa (hər halda bu əsrdə olub) qələmə aldığım bir yazının əvvəlki cümlələrini yada salmaq istəyirəm. Çünki həmin sətirlər "Xalq qəzeti" oxucuları üçün tamamilə yenidir. Bu məqamda sənin bir ifadəni köməyimə gəlir. Demişdin ki, kimse özünün keçmiş yazısından bəhrələnməyəcək, bu, plagiatçılıq deyil, təkrarçılıqdır.

Qərək, yetmişinci illərin əvvəlləri idi. Onda hələ rayonda yaşayırdım. Atamla təsərrüfat işlərindən qayıdırdıq. Tarladan evə çatana qədər beş-altı nəfərlə salamlaşdıq və görüş-düyümüz adamların bəziləri atamla söhbət etdilər. Eşitdiklərimin bir neçəsi ürəyimcə olmadı. Rastlaşdığımız adamların hamısı ya qohumlarımız, ya da qonşularımız idi. Amma çox fərqli düşüncələri var idi. Bu təəssüratımı atama bildirəndə dedi: – İnsanlar da bulud kimidir. Buludların biri narın yağış yağdırıb təbiəti sevin-dirir, birindən dolu yağış yerdə şitilləri, ağacda meyvələri, quş yuvalarında körpə balaları məhv edir, biri leysan yağdırıb sel-daşqın törədir, biri də ağ bulud olur – eləcə ziyansız, xətersiz, gözəl görünür. Sən bax, həmin ağ bulud idin, Məmməd Nazimoğlu.

Sən gedəndən sonra həmkarlarından biri "Məmməd Nazimoğlunun yarımqıq ömrü" adlı yazı qələmə almışdı. Etiraz etdim. Özü də ciddi şəkildə. Dedim, a kişi, hamı özü üçün yazılmış ömrü tam yaşayır. Məmməd 25 yaşında dünyasını dəyişsəydi də həmin 25 il onun ömrü olacaqdı, 95 yaşında yığışib getsəydi, yenə də elə. Yəni yarımqıq ömür olmur, yarımqıq işlər qalır. Necə ki, sənin çoxsaylı işlərin yarımqıq qaldı. Həyatın təzyiqlərinə, yaşadığın günlərin sıxıntı-